

Café Korevaar bij de haven ...

Op de foto is te zien dat het café een van de eerste gebouwen was op de Oude Uitbreiding. De klandizie bestond aanvankelijk vooral uit baggeraars, schippers en handelaren in zand en grind. Nu staat het middenin een woonwijk. Eigenlijk heette het café geen 'Korevaar', maar 'De Uitbreiding'. Die naam gaf de eerste eigenaar J.H. Korevaar het. Thans is het als 'Café Korevaar', alom bekend in Sliedrecht.(BL)

Wurreme in 'n bierglas

't Was een mooie, waareme zeumeraevend. Met een paor maote zouwe we een potjie gaon beljarte bij Korevaore. In die tijd vonge wij 't beljart bij hullie 't beste. D'r kwam bij dat 't 'r mêêstal ok gezellig was. D'r zat aaltijd wel 'n ploegchie vollek dà je kon.

Toe me in de vooraevend 't kefé binnekamme, was 't aerdig druk. De toog zat bekant vol. 't Was waarem gewist, en een fris potjie bier gong d'r wel in. Dut verhaol speulde in de tijd dà ze daer ZHB bier tapte. Dà sting voor Zuid Hollandse Bierbrouwerij. Dien afkorting ZHB wier ok wel is as 'ziekehuisbier' uitgesproke. Waerom weet 'k nie, want d'r was niks mis mee. "N'n goeje pint!", zouwe de Bellege gezeed hebbe. As ie geluk had, kò je al drek beginne mè beljarte. Dikkels deeje we 't mè drie balle; wie 't êêste vijftig punte haolde. Soms deeje we ok wel is 'tien van rôôd". As ie een bal te hard stôôtte, wier d'r van achter de toog geroope: "Mò je een haomer hebbe?" 't Was een saaintjie om 't een bietjie op 't gemaksie te doen.

Dien aevend zat 'r ok êêntjie aan de toog die aal aareg veul plezier had en om zò 'n bietjie aalles mos lache wat 'r in 't kefé gezeed wier. Op 'n gegeve mement kwam d'r nog een bekende binne lôôpe voor 'n biertjie. Hij had 'n groentebliksie bij 'm. "Wurreme weze zoeke in 't plansoen bij 't gemêêntehuis," zee die, "daer zitte grôôte,

dikke wurreme.” De man die al aareg veul lol had om z'n aage en meschie wel 'n sloksie te veul op had, riep achter mekaar: “Wurreme, wurreme, wà mot jîe d'r mee?” “Visse!”, wier d'r in koor geroepe. Hij versting wat aandere en zee: “Ja, 'k mò nôôdig pisse!”, en schuifelde weg naer de plee.

Onderwaail had 'r êên een wurrem schôôn gespoeld in de spoelbak en die schôone wurrem in 't glas gedaen van de man die eve naer de plee was. Toe die trug kwam, nam die een sloksie van z'n bier, waerbij die wurrem van d'n bôôjem van z'n glas omhông kwam. Iederêên in 't kefé mos onbedaord lache as tie wurrem hêel d'n tijd omhông kwam. 't Leuke was dat die man doch dat 'r om hum gelache wier. Hij hà nie deur dat nie om hum gong, mor om die wurrem in z'n glas. “Wat 'n verstaand!” riep tie gedurig. Op 'n gegeve mement was tie toe aan z'n laetste sloksie en daer zat nou net iederêên op te wachte. Ja, hoor, bij 't leste slokkie bleef die wurrem tusse z'n lippe hange. Dat had ie nie deur en mos zellef ok hard lache, waerdeur die wurrem trug viel in z'n lege glas. “Ik heb een wurrem voor ie gevonge!” riep tie nog aan de wurremezoeker.

Onderwaail was 't hông tijd dat de man naer huis gong en dà deej die dan ok. D'n aagelijke wurremezoeker deej de zôngenaomde bierwurrem trug in z'n groentebliksie bij de rest van de andere wurreme. Een paor daege laeter vertelden die dat ie met dien êêne wurrem een grôte karreper hà gevange. 't Ken ok vissersletijn gewist weze, mor zôngoende hadde we onder 't beljarte wél een vrolijken aevend meegemaakt.

Zeun van Sjorse